

Over Heimat 1

“De indrukwekkende tekst van Rebekka de Wit en de gewiekste regie van Freek Vielen tonen het leven als een zaterdag in je pyjama: het is voorbij voor je het weet. Verder zouden we de ‘erg sterke spelprestaties van alle vier de acteurs’ kunnen uitlichten of de woorden ‘een intelligente en innemende collage over ons nietige leven in het grote niets van de kosmos’ in onze mond kunnen nemen. Misschien moeten we wel vermelden dat er muziek aan te pas komt, en dat dit te danken is aan de muzikale vingers van Harald Austbø. Maar dat doet er eigenlijk weinig toe. Wat er wel toe doet is dat Heimat een ontzettend goede voorstelling is van vijf ontzettend getalenteerde mensen.” Tazette - HD (8/8/13)

“Sentiment lonkt in een voorstelling als Heimat en de acteurs gaan het zeker en vast niet uit de weg. Theatraliteit en pathetiek worden dan ook op het einde zonder schroom uitgebuit. We zouden het gemakkelijk kunnen noemen, maar naar deze oprechte voorstelling kan je enkel openhartig kijken. Cynisme lijkt hier niet op zijn plaats, want ‘Heimat’ is aandoenlijk en herkenbaar theater dat inspeelt op onze emoties maar vooral verdomd goed in elkaar zit.” Cobra - Eline Van de Voorde (7/8/13)

“Hoe spontaan en joviaal het spel ook lijkt, alles zit samengebald in een organische én strakke structuur en dat maakt het geheel zo goed. Daarmee wordt de valkuil van schmierende sentimentele clichés vermeden. Fragmentarisch gaan de scènes van projectie en op de Bühne in elkaar over. De vier dertigers geven commentaar op wat ze gezien en gehoord hebben, op elkaar, vullen elkaar aan, met subtiele humor en suggestieve, afgebroken zinnen, empathisch en broos. Ze reageren niet cynisch, er gaat een tedere weemoed uit van de inhoud, de verwoording, het spel. Heimat raakt en beklijft. Zoals een oma zegt: ‘Hou je armen open voor de liefde, en doe je armen dan toe.’ Laat je door deze voorstelling omhelzen en koesteren.” Theaterkrant - Tuur Devens (10/8/13)

“Er is theater dat een verhaal verteld en er is uiterst zeldzaam theater dat je ‘besluit’. Het zadelt je met een gevoel op dat gedurende de opvoering wringt, kriebelt, almaar intenser wordt om je op het einde naar de strot te vliegen waardoor je murw geslagen, ontroerd en ontwricht de zaal uit wankelt.” Knack - Els Van Steenberghe (9/8/13)

Over Heimat 2

“Wat mij vooral bijblijft, is dat het de makers is gelukt om grappig, openhartig en uitnodigend theater te maken over de opwarming van de aarde en alles wat daardoor op het spel staat. Ja, eindelijk: kunst over klimaatverandering.” De Correspondent - Jelmer Mommers (8/3/16)

“Het zijn de mooie, bombastische requiemmuziek van Harald Austbø, het fijne spel van de acteurs en de poëzie van de teksten die de toeschouwer tot het einde bij de les houden. En die er ook van overtuigen dat De Nwe Tijd voor de toekomst meer in zijn mars heeft.” Trouw - Robbert Van Heuven (7/3/16)

“Het requiem dat Austbø voor de voorstelling schreef is indrukwekkend en ontroerend. Het wordt door verschillende koren gezongen, afhankelijk van de etappe van de reis, en dat levert mooie ontmoetingen op met lokale muziek en folklore.” Theaterkrant - Marijn Lems (4/3/16)

Over Heimat 3

“De metatheatrale openingsmonoloog van Rebekka de Wit is wat dat betreft tekenend. Spelend met feit en fictie vertelt ze het publiek dat ze zo blij is dat het is gekomen. Terwijl ze slim laveert tussen ernst en humor, stipuleert ze dat het stilaan een unicum wordt dat we zonder telefoon live samen zijn en concentratie voor elkaar kunnen opbrengen. Al snel wordt duidelijk dat deze inleiding fungeert als kaderverhaal.” De Morgen – Ciska Hoet (6/8/18)

“Rondom zijn verhaal (James Wood, red.) bouwen de acteurs op even vindingrijke als hartverwarmende wijze hun voorstelling. Ze blikken terug op de industriële revolutie in Groot-Brittannië, misschien wel het begin van alle individualisatie – en van eenzaamheid. Elk van hen vijven heeft zo zijn of haar eigen monoloog en kijk op het fenomeen. Er is muziek en er is cement. Daarmee leggen ze de fundamenten voor een huis. Voor James en voor ons, dolende zielen.” de Volkskrant – Karin Veraart (15/10/18)